

Højtiden vokser med dagen, som bekendt

Lige nøjagtig juleaften skal det nødtigt gå skævt. Det vil ikke være passende at diskutere alt for højlydt, at brokke sig over maden eller lave himmelvendte øjne, når tante fortæller den samme sjove historie, som hun fortæller hvert eneste år. Vi belaver os på at bide mere i os, end vi plejer i enhver forstand. For denne ene gang om året er der ikke nogen, der skal blive kede af det. Det er trygheden, varmen og samhørigheden, der er i højsædet.

Hånden på hjertet: Er det ikke sådan, vi alle mere eller mindre har vænnet os til at se det? Det er som om denne aften i grunden er løsrevet fra resten af tiden. Vi rykker over i en anden sfære af lys og fred og himmelsk musik. Vi bevæger os ind i en slags puppe, hvor alt det ubehagelige, det grimme og det farlige ikke kan nå ind.

Er julen bare et ordløst glansbillede ?

Et langt stykke af vejen virker det som om, at selv juleevangeliet er af samme overbevisning. Julens historie kan man udmærket høre som et eventyr, svævende et sted uden for tiden. I hvert tilfælde, så længe vi holder os inde i stalden hos forældrene og deres nyfødte. Billedet af dem er i virkeligheden et temmelig ordløst et af slagsen, og det kan nemt komme til at fremstå som et livløst glansbillede. Til gengæld, når vi kommer uden for stalden, ud til hyrderne på marken, ja så kommer der lyd på. Og det er lyden, der er det afgørende. Vi ved det udmærket fra vort eget liv. Man kan godt gå og elske nogen i sine egne tanker – men hvis man aldrig får det sagt, aldrig får sat blot nogle få ærlige ord på det, så betyder det ikke noget. Det skal høres, før det bliver virkelighed for den anden.

Og sikke dog en lyd, der kommer på derude på marken uden for Bethlehem. Himlen åbner sig, og hele det himmelske kor lader sig høre og se. På sin vis er det her, det egentlige under sker. I dette øjeblik når himlen helt ned på jorden, de smelter sammen i lovsang. Hyrderne var ikke i tvivl om, at deres verden var blevet en anden. Derfor er det dem, vi skal følges

med tilbage til barnet i krybben – med englesangen stadig klingende for ørerne og med visheden om, at alting nu er blevet anderledes.

Det er den lyd, der gør forskellen. Det er den sang, der svinger videre ud over alle tider som et ekko, der ikke vil holde op – fra de største vokalværker, vi har i musikhistorien, til den skæve, men ligeså inderlige julesang hos vores yngste børn. Det er sangen fra Bethlehem, der bliver ved med at forplante sig. Eller med andre ord: Julen, også vores, har englelyd.

Julens ekko-orientering

Og englene laver ikke bare klingklang. Det er jo deres ord, der tyder begivenheden, og gør glansbilledet til virkelighed.

Hvordan gik det så videre for hyrderne, som altså fik sat ikke blot ord, men også syn på begivenheden? Blev deres liv mon et andet? Næppe. De har nok ind imellem sendt hinanden et hemmeligt blik og et vidende smil. Men udadtil har der ikke været noget at se eller mærke på dem. De er gået videre gennem den verden og den tid, der var deres, som hele den kristne menighed har gjort det lige siden. Som dem, der har hørt, at vores tid og vores verden er rørt og gennemlyst af Guds evighed.

Og derfor er der god grund til at feste, glædelig jul til hver og én af os.

“
Nu sagtelig skrid vor højtidsdag, med
stråler i krans om tinde!
(fra salmen "Den signede dag")
”

